
Państwo Karola Wielkiego - cz. II - Polityka

Polityka Karola Wielkiego

Polityka Karola nie opierała się wyłącznie na ekspansji terytorialnej. Król miał świadomość, że potężne terytorialnie państwo, o tak dużym zróżnicowaniu wymaga sprawnego systemu administracyjnego. Monarchię podzielono na okręgi administracyjne zwane hrabstwami. Każdym hrabstwem zarządzał hrabia, skupiający w swoich rękach władzę sądowniczą, administracyjną i wojskową. W wyjątkowej sytuacji były hrabstwa położone na kresach imperium tzw. marchie, na czele których stali margrabiowie. Prócz zwykłych uprawnień hrabiowskich margrabia miał prawo do prowadzenia lokalnych, granicznych wojen. Miało to na celu usprawnienie systemu obronnego kraju.

Władca nie miał stałej siedziby, lecz wraz ze swoim dworem wędrował po monarchii, od czasu do czasu zatrzymując się na dłużej w różnych miejscowościach, co zwykle oznaczało dla danego miasta spory wydatek, gdyż właśnie na poddanych leżał obowiązek utrzymania monarchy i dworu. Podróże Karola pozwalały mu na bieżąco kontrolować stan państwa. Do jego uprawnień należało m.in. zwoływanie pospolitego ruszenia, wydanie edyktów królewskich zwanych kapitularzami, mianowanie urzędników administracji świeckiej i kościelnej (biskupów). Rozsyłał również po królestwie swoich inspektorów, którzy kontrolowali urzędników lokalnych.

Ulubionym miastem Karola był Akwizgran, tam władca spędzał najwięcej czasu, tam kazał zbudować potężny pałac, z kaplicą, biblioteką i szkołą pałacową. Miasto stało się centrum kultury i nauki monarchii karolińskiej, zaś Karol, choć sam niepiśmienny, chętnie wspierał rozwój nauki i sztuki sprowadzając do swojej stolicy najwybitniejsze umysły ówczesnego świata.

Językiem oficjalnym spotykanym w dokumentach całego imperium była łacina. Język ten wraz z administracją kościelną miały być spoiwem łączącym zróżnicowane etnicznie ziemie imperium.

Jednym z największych wydarzeń panowania Karola była jego koronacja cesarska w 800 roku, dokonana w Rzymie przez papieża Leona III. Choć z perspektywy prawnej była to uzurpacja, bo prawowity cesarz rezydował w Konstantynopolu, zdarzenie to okazało się być faktycznym odnowieniem cesarstwa na zachodzie. Karol zmarł w 814 roku. Niestety nie doczekał się godnego następcy. Rozpoczął się długotrwały okres walki o władzę i stopniowego upadku mocarstwa. Wynikiem nieudolnej polityki następców cesarza był traktat zawarty w 843 r. w Verdun na mocy, którego państwo zostało podzielone pomiędzy trzech wnuków Karola Wielkiego: Lotara, Karola Łysego i Ludwika Niemieckiego, dając początek przyszłej Italii, Francji i Rzeszy Niemieckiej.